

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoP/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3619201538
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3619201538.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a členiek senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa S. proti otcovi navrhovateľa D., o návrhu na zvýšenie výživného, na odvolanie otca navrhovateľa proti výrokom I. a II. rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 4. februára 2020, č. k. 4Pc/16/2019-101, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zvýšení výživného m e n í tak, že otcovi navrhovateľa zvyšuje výživné na navrhovateľa zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 140 Eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred s účinnosťou od 28.10.2019, a tým m e n í rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 16.11.2015, č.k. 2P/106/2015-51.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zročnom výživnom z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zmenil rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 16.11.2015 č.k. 2P/106/2015-51 tak, že otcovi navrhovateľa zvýšil výživné na navrhovateľa zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 160 Eur mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred s účinnosťou od 28.10.2019, výrokom II. zročné výživné za obdobie od 28.10.2019 do vyhlásenia rozsudku v sume 187,76 Eur otcovi navrhovateľa uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. vo zvyšku návrh zamietol. Výrokom IV. určil, že rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 16.11.2015, č.k. 2P/106/2015-51 zostáva v ostatných častiach nezmenený a výrokom V. súd prvej inštancie žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. Poukazujúc na ust. § 78 ods. 1, ods. 3, § 62 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 Zákona o rodine, § 52, § 57, § 58 CMP, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd zvýšil vyživovaciu povinnosť jeho otca na sumu 300 Eur mesačne dôvodiac, že chce ďalej študovať na škole J. alebo I. ktorá škola vyžaduje nemať okuliare, ktoré navrhovateľ má, preto je nutná operácia očí, ktorá je finančne náročná a stojí 1.200 Eur. Prihlášky na štúdium, ktoré si potrebuje podať stoja 50 Eur každá a budú dve. V novembri absolvuje stužkovú slávnosť, ktorá je finančne náročná 350 Eur, oblek 290 Eur a pozdravenky, fotky. Škola, na ktorú si chce podať prihlášku vyžaduje fyzickú prípravu a preto má osobného trénera, ktorý stojí mesačne 100 Eur, pričom potrebuje mať upravenú stravu, ktorá je taktiež finančne náročná. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je podaný dôvodne avšak nie v celom rozsahu. Pri rozhodnutí vychádzal z toho, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom trvá do tej doby, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Keďže sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal zvýšenia výživného, súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 78 ods. 1 Zákona o rodine zisťoval, či došlo na strane navrhovateľa a jeho rodičov k zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. K zmene pomerov odôvodňujúcej zvýšenie výživného došlo na

strane navrhovateľa, pretože pomery na jeho strane boli v čase poslednej úpravy v roku 2015 úplne odlišné ako v súčasnej dobe. V tom čase mal navrhovateľ 15 rokov a bol žiakom X.ročníka ZŠ. V súčasnej dobe je študentom posledného ročníka strednej odbornej školy, zároveň sa pripravuje na budúce zamestnanie a to štúdiom na vysokej škole, s čím sú spojené zvýšené výdavky najmä na podanie prihlášok na vysokoškolské štúdium. Zároveň má navrhovateľ zvýšené náklady v súvislosti s maturitným ročníkom, a to na stužkovú slávnosť, oblečenie a rôzne poplatky, ktoré sú s týmto spojené. Navrhovateľ má okrem toho výdavky na svoj zdravotný stav, na prípravu svojho fyzického i zdravotného stavu, keďže chce v štúdiu pokračovať na H. v T. alebo v H.. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že na strane navrhovateľa tak nepochybne došlo k podstatnej zmene pomerov ak zvýšeniu výdavkov v súvislosti so stravou, oblečením, zdravotným stavom, školou, cestovaním v porovnaní s poslednou úpravou výživného, kedy bol navrhovateľ maloletý. Na strane navrhovateľa teda ide nepochybne o takú zmenu pomerov, ktorá odôvodňuje zmenu úpravy, t.j. zvýšenie výživného, preto súd prvej inštancie návrhu navrhovateľa na zvýšenie výživného vyhovel. Pri určení výšky výživného súd prvej inštancie zohľadnil všetky odôvodnené výdavky na strane navrhovateľa, ako aj zárobkové a majetkové pomery na strane oboch rodičov navrhovateľa, ktorí majú prispievať na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Navrhovateľ v súčasnej dobe žije v spoločnej domácnosti s matkou, ktorá poberá rodinné prídavky na navrhovateľa, ktoré sú tiež určené na úhradu jeho potrieb. Od poslednej úpravy výživného došlo k zmene pomerov aj na strane matky navrhovateľa, ktorej sa zvýšil príjem o 143,81 Eur v priemere mesačne. Matka je teda schopná prispievať na výživu navrhovateľa väčšou sumou ako v čase poslednej úpravy výživného. K zmene zárobkových a majetkových pomerov došlo aj na strane otca navrhovateľa, ktorý je v súčasnej dobe nezamestnaný a poberá dávky v nezamestnanosti. V konaní však bolo preukázané, že otec navrhovateľa ku dňu 08.11.2019 dobrovoľne, t.j. na základe jeho vlastnej žiadosti, ukončil pracovný pomer dohodou v zamestnaní, kde jeho priemerný mesačný príjem predstavoval sumu 726,85 Eur netto. Bol o 93,69 Eur vyšší ako v čase poslednej úpravy výživného. Pokiaľ by otec navrhovateľa zotrval v tomto zamestnaní, tak by z príjmu 726,85 Eur mesačne bol schopný platiť výživné na navrhovateľa v sume 160 Eur mesačne. Súd prvej inštancie preto vychádzal z toho, že v schopnostiach a možnostiach otca bolo a je dosahovať tento príjem, z ktorého by bol schopný výživné navrhovateľovi v sume 160 Eur platiť. Skutočnosť, že otec dobrovoľne ukončil pracovný pomer a stratil dosahovaný príjem preto nemôže byť na ujmu navrhovateľa a zákonnej vyživovacej povinnosti. Súd prvej inštancie tiež musel vychádzať z toho, že podľa § 62 ods. 5 Zákona o rodine má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že otec pritom spláca 2 úvery z toho jeden 12.000 Eur, ktorý bol použitý podľa jeho vyjadrenia na zariadenie bytu a spláca ho v sume 185,44 Eur mesačne, čo by bolo možné zohľadniť vzhľadom na to, že úver slúžil na zariadenie bývania otca. Otec si však zobral aj úver v sume 14.000 Eur, ktorý spláca v sume 235,70 Eur mesačne a ten bol použitý na vyplatenie dlhov jeho rodičov. Aj keď je zrejmé, že otec pomáha svojej matke, ktorá je chorá a dostala sa do takejto situácie, na druhej strane takéto výdavky otca v dosť značnej výške nebolo možné zohľadniť pri určení vyživovacej povinnosti na navrhovateľa. Súd prvej inštancie po zohľadnení odôvodnených výdavkov primeraných veku a potrebám navrhovateľa ako aj schopností a možností oboch jeho rodičov plniť si voči nemu vyživovaciu povinnosť zvýšil výživné otca na navrhovateľa zo sumy 100 Eur mesačne na sumu 160 Eur mesačne s účinnosťou od 28.10.2019. Zročné výživné za obdobie od 28.10.2019 do vyhlásenia rozsudku v sume 187,76 Eur (60 : 31 dní = 1,94 Eur na deň x 4 = 7,76 Eur a výživné 60 Eur za november, december a január 2020) je otec povinný zaplatiť navrhovateľovi v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku, t.j. v časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal zvýšenie výživného nad sumu 160 Eur súd prvej inštancie jeho návrh ako nedôvodný zamietol. Vychádzal pritom z veku a odôvodnených potrieb navrhovateľa, ktorý stále študuje na strednej škole, do ktorej denne dochádza a býva spolu s matkou. Na úhradu jeho potrieb je určené nielen výživné od otca 160 Eur ale v tej istej výške aj od matky, čo predstavuje sumu 320 Eur, k tomu rodinné prídavky čo je suma asi 350 Eur. Okrem toho súd prvej inštancie bral do úvahy aj skutočnosť, že navrhovateľ má aj príjem z brigád, ktorý takisto používa na úhradu svojich potrieb. Z uvedených dôvodov návrh vo zvyšku zamietol. Súd prvej inštancie v súlade s § 52 Civilného mimosporového poriadku rozhodol o trovách účastníkov konania tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Výroky I. a II., ktorými súd prvej inštancie zvýšil vyživovaciu povinnosť otca navrhovateľa a upravil zročné výživné, v zákonom stanovenej lehote napadol odvolaním otec navrhovateľa. Dôvodil, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, nevyhodnotil všetky dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a objektívne neprihliadal na dôkazy konkrétnej výpovednej hodnoty, objektívne neposúdil celý skutkový stav a s poukazom na dospel na základe doposiaľ vykonaných,

avšak nie správne vyhodnotených dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a teda aj k nesprávnym záverom. Vyjadril názor, že predmetom určenia výživného majú byť náklady oprávneného reálne preukázateľné, ktoré odôvodňujú potrebu a dôvodnosť domáhať sa prípadného zvýšenia výživného, pričom navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia. Otec navrhovateľa absolútne vylúčil tvrdenia navrhovateľa a to, že v prípade štúdia na I. je podmienkou štúdia, aby študent nemal okuliare. Navyše navrhovateľ sa podaným návrhom domáha, aby mu otec uhradil náklady, ktoré mu nevznikli a ani nie je preukázané, že mu takéto náklady vzniknú a ani nijak nepreukázal skutočnú výšku takýchto ním tvrdených nákladov, nepredložil súdu žiaden doklad preukazujúci, že má podstúpiť nejaký zákrok očí, koľko taký zákrok stojí a podobne. V tejto súvislosti poukázal na nadštandardné pomery na strane navrhovateľa, keď si platí osobného trénera z dôvodu zlepšenia jeho fyzickej prípravy, ktorú skutočnosť považoval otec navrhovateľa za nadštandard v porovnaní s inými uchádzačmi na navrhovateľom spomínanú školu, pričom postačuje priemerná fyzická zdatnosť. Poznamenal, že tvrdeniami na strane navrhovateľa teda, či si prihlášku na školu podá alebo nepodá, či ho na školu prijímú alebo neprijímú, nie je možné vyvodiť dôvodnosť, nutnosť potreby zvýšenia výživného, nakoľko navrhovateľom tvrdené sa ešte nestalo. Otec navrhovateľa považoval návrh navrhovateľa za predčasný. K tvrdeniam súdu prvej inštancie o dobrovoľnom vzdaní sa zamestnania otca navrhovateľa uviedol, že skončenie pracovného pomeru na strane otca navrhovateľa bolo spôsobené hromadným prepúšťaním u zamestnávateľa. Uviedol, že v súčasnej dobe je nezamestnaný, uchádzač o zamestnanie, pričom súčasná situácia na trhu práce v súvislosti so šírením pandemického ochorenia nie len na Slovensku, ale aj celosvetovo má vplyv na zamestnanosť, pričom táto situácia má teda negatívny vplyv aj na to, aby bolo možné na strane otca navrhovateľa nájsť si akékoľvek zamestnanie. Vyjadril názor, že okrem vyživovacej povinnosti k navrhovateľovi má aj vyživovacia povinnosť voči matke, ktorá vyplýva z úveru na vyplatenie jej dlhov. V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie poukazuje na to, že navrhovateľ má príjem aj z brigád, ktoré používa na úhradu svojich potrieb, a v tejto otázke mal otec navrhovateľa za to, že treba posudzovať dôvodnosť ponechania výživného, nakoľko navrhovateľ je dospelý a plnoletý. S poukazom na vyššie uvedené odvolaciemu súdu navrhoval rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie, aby znovu konal a rozhodol, prípadne aby rozhodol odvolací súd tak, že návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietne.

3. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 65 a § 66 CMP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. je potrebné podľa § 388 CSP zmeniť.

5. Predmetom odvolacieho konania bolo odvolanie otca navrhovateľa proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a II., ktorými bola zvýšená vyživovacia povinnosť otca navrhovateľa a určené zročné výživné z dôvodu, že mal za to, že súd prvej inštancie nedostatočne vyhodnotil jeho reálne mesačné príjmy a mesačné výdavky a v závislom výroku o trovách konania (výrok V.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV. odvolaním napadnuté neboli a preto rozsudok zostal v týchto výrokoch právoplatný a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý.

6. V danom prípade sa navrhovateľ svojim návrhom domáhal zvýšenia výživného zo 100 Eur na sumu 300 Eur mesačne. O vyživovacej povinnosti otca navrhovateľa bolo naposledy právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 16.11.2015 č.k. 2P/106/2015-51. Na základe návrhu bolo teda úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či od tohto posledného rozhodnutia o úprave vyživovacej povinnosti otca navrhovateľa došlo v zmysle § 78 ods. 1, 3 zákona o rodine k podstatnej zmene pomerov, ktorá zmena by odôvodňovala aj zmenu rozhodnutia o výživnom. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 1 zákona o rodine nemôže byť úlohou súdu nanovo posudzovať vyživovacia povinnosť povinného voči oprávnenému a tým revidovať predchádzajúce rozhodnutie súdu o výživnom, ktorá revízia je podľa ustálenej súdnej praxe neprípustná. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zmene výživného na plnoletého navrhovateľa na tom právnom názore, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. Navrhovateľ bol v čase poslednej úpravy žiakom 9. ročníka ZŠ, pričom v súčasnej dobe je študentom posledného ročníka strednej odbornej školy a zároveň sa pripravuje na budúce zamestnanie a to štúdiom na vysokej škole, pričom s takouto formou štúdia sú nepochybne spojené vyššie náklady. Pri určení výšky výživného zohľadňoval aj zárobkové a majetkové pomery na strane oboch rodičov navrhovateľa, pričom matka je schopná prispievať na výživu navrhovateľa väčšou

sumou ako v čase poslednej úpravy výživného, nakoľko sa jej zvýšil príjem o 143,81 Eur, na druhej strane otec dobrovoľne ukončil pracovný pomer dohodou v zamestnaní, kde jeho priemerný mesačný príjem predstavoval sumu 726,85 Eur netto. Súd prvej inštancie považoval za primerané, aby otec navrhovateľa prispieval na výživu navrhovateľa sumou 160 Eur mesačne. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že od poslednej úpravy výživného došlo k zmene pomerov, nesúhlasí však s výškou určeného výživného v sume 160 Eur mesačne z nasledovných dôvodov:

7. Podľa § 62 ods. 1 Zákona o rodine, plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť.

8. Podľa § 62 ods. 2 Zákona o rodine, obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov.

9. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine, pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

10. Odvolací súd predovšetkým pripomína, že Zákon o rodine (ust. § 62 ods. 2 a ust. § 75 ods. 1, § 77 ods. 1) zakotvuje povinnosť rodičov prispievať na výživu detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov, pričom pri určení rozsahu ich vyživovacej povinnosti súd prihliada k odôvodneným potrebám oprávneného, ako aj k schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného a pri hodnotení týchto schopností, možností a majetkových pomerov povinného skúma, či sa povinný bez dôležitého dôvodu nevzdal výhodnejšieho zamestnania, zárobku, alebo majetkového prospechu, prípadne, či nevzal na seba neprimerané majetkové riziká. Právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné na maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov späťne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani ťaživé osobné, sociálne a ekonomické pomery bez ďalšieho nezabavujú rodiča zodpovednosti za výživu svojho dieťaťa /čo už maloletého alebo plnoletého odkázaného na výživu/. Zákonná úprava v § 62 ods. 3 Zákona o rodine určuje povinnosť rodiča bez ohľadu na jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery plniť si vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného predpisu. To znamená, že aj v prípade, že schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného rodiča by inak neumožňovali určiť výživné, je povinný plniť vyživovaciu povinnosť v tomto minimálnom rozsahu. Ak má povinná osoba zákonnú vyživovaciu povinnosť k dieťaťu, je povinná vyvinúť dostatočné úsilie k tomu, aby jeho výživu zabezpečila.

12. Pri posudzovaní rozsahu vyživovacej povinností nestačí len zistenie, že povinná osoba zmenila/ stratila zamestnanie, v ktorom dosahuje nižší zárobok oproti predchádzajúcemu zamestnávateľovi. Musí zistiť dôvody, pre ktoré povinná osoba zmenila zamestnanie a tieto vyhodnotiť.

13. V danom prípade sa navrhovateľ svojim návrhom domáhal zvýšenia výživného zo 100 Eur na sumu 300 Eur mesačne. O vyživovacej povinnosti otca navrhovateľa bolo naposledy právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Partizánske zo dňa 16.11.2015 č.k. 2P/106/2015-51. Na základe návrhu bolo teda úlohou súdu prvej inštancie posúdiť, či od tohto posledného rozhodnutia o úprave vyživovacej povinnosti otca navrhovateľa došlo v zmysle § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine k podstatnej zmene pomerov, ktorá zmena by odôvodňovala aj zmenu rozhodnutia o výživnom. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zmene výživného na plnoletého navrhovateľa na tom právnom názore, že od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov, ktorá odôvodňuje zvýšenie výživného. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že od poslednej úpravy výživného uplynuli do rozhodnutia súdu prvej inštancie viac ako 4 roky. Otec navrhovateľa (povinný rodič) v čase poslednej úpravy výživného dosahoval príjem 633,16 eur netto mesačne. Posledný pracovný pomer, v ktorom dosahoval príjem 726,85 eur netto ukončil dohodou a od 09.11.2019 je vedený ako uchádzač o zamestnanie, pričom za obdobie od 09.11.2019 do 31.12.2019 boli otcovi vyplatené dávky v nezamestnanosti spolu vo výške 608,90 eur. Je nesporné, že popri vyživovacej

povinnosti k plnoletému synovi si plní svoju vyživovaciu povinnosť aj voči svojej chorej matke. Pokiaľ ale otec ukončil pracovný pomer dohodou, zbavil sa tým možnosti pravidelného mesačného zárobku, a preto neobstojí jeho námietka, že skončenie jeho pracovného pomeru bolo spôsobené hromadným prepúšťaním u zamestnávateľa, ktorá skutočnosť nebola súdu preukázaná. Odvolací súd tak tento jeho krok posúdil zhodne so súdom prvej inštancie ako konanie, ktorým sa otec vzdal bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania. Nezamestnanosť otca preto ani odvolací súd nemôže akceptovať. Matka navrhovateľa v čase poslednej úpravy výživného dosahovala príjem 583,91 eur a k zmene pomerov došlo aj na jej strane, keď jej súčasný príjem predstavuje 727,72 eur netto mesačne. Na strane navrhovateľa došlo k zásadnej zmene pomerov, keď nadobudol plnoletosť, je o 4 a pol roka starší, s čím sú nepochybne spojené zvýšené náklady na jeho výživu. Okrem toho sa mu zvýšili výdavky v súvislosti so štúdiom na strednej škole, pričom v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bol študentom posledného ročníka strednej školy a zároveň sa pripravoval na štúdium na vysokej škole. Na strane navrhovateľa tak došlo od poslednej úpravy výživného k výraznej zmene pomerov predovšetkým v súvislosti s jeho vekom, celkovým nárastom nákladov na zabezpečenie životných potrieb a s tým, že navštevuje posledný ročník strednej školy. Je nesporné, že v súvislosti s návštevou školy, vznikajú deťom vo veku maloletosti, alebo plnoletým študujúcim deťom povinnosť hradiť náklady na výdavky súvisiace s návštevou školy. Rovnako odvolací súd považuje za nesporné náklady na zabezpečenie stravy, hygienických potrieb, ošatenia, a výdavkov súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti, pri ktorých treba vychádzať zo všeobecných poznatkov o cenách tovarov a služieb a primeranosti ich obvyklej spotreby pre dieťa v určitom veku, ako aj opakujúce sa mimoriadne výdaje s dieťaťom súvisiace, ktoré sú pre neho špecifické, zdravotný stav, a pod. Odvolací súd v súlade s názorom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že táto zmena pomerov odôvodňuje zvýšenie výživného zo strany otca. Avšak odvolací súd po dôslednom posúdení zisteného skutkového stavu veci dospel k záveru, že schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného rodiča, ako aj odôvodneným potrebám oprávneného navrhovateľa zodpovedá výživné 140 Eur mesačne. Takto zvýšené výživné zodpovedá uspokojeniu odôvodnených potrieb oprávneného (študenta posledného ročníka strednej školy) v rozsahu primeranom schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného. Určené výživné musí totiž zodpovedať nielen odôvodneným potrebám dieťaťa, ktoré sú nepochybne značné, ale aj schopnostiam, možnostiam a majetkovým pomerom povinného rodiča. Zároveň odvolací súd apeluje na otca navrhovateľa, aby vynaložil maximálnu snahu na zvýšenie príjmu za účelom pomoci svojmu plnoletému synovi, ktorý má záujem pokračovať v štúdiu na vysokej škole.

14. Pokiaľ by odvolací súd mal akceptovať námietku otca navrhovateľa, že do príjmu dieťaťa /aj plnoletého/ je treba zahrnúť finančné prostriedky, ktoré si zarobí brigádami a z toho odvodzovať, že z týchto príjmov je samé schopné sa živiť, mohlo by dochádzať k absurdným situáciám, kedy by finančné prostriedky, ktoré si zarobí navrhovateľ popri štúdiu, ktoré by podľa súdu zodpovedali potrebám dieťaťa a otec, ktorý by sa ne jeho výžive potom nijak nepodieľal, by bol súdom tejto povinnosti zbavený s odôvodnením, že potreby dieťaťa sú v plnom rozsahu uspokojované. Z dikcie § 62 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Schopnosť samostatne sa živiť znamená, že dieťa je schopné samostatne uspokojovať svoje potreby, a to hmotné, kultúrne a ďalšie vrátane potreby bývania. Inými slovami to znamená, že dieťa má určitý trvalý príjem finančných prostriedkov, z ktorých svoje potreby hradí. V danom prípade navrhovateľ končí strednú školu, pripravuje sa na svoje budúce povolanie a vysokú školu pričom nemá stály príjem, z čoho logicky vyplýva, že ani nemá schopnosť sám sa živiť a je výživou odkázaný na výživné od svojich rodičov.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti I. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, ktorú sumu považoval v danom prípade za primeranú vo vzťahu ku kritériám rozhodným pre určovanie výživného na dieťa.

16. Odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokovej časti o zročnom výživnom a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, vzhľadom k tomu, že ku dňu vyhlásenia rozsudku odvolací súd nemal k dispozícii informácie, v akej výške otec navrhovateľa, teda povinná osoba už navrhovateľovi plnil výživné, vzhľadom na predbežnú vykonateľnosť rozsudku o výživnom. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie povinný zistiť výšku zročného výživného a opätovne o nej rozhodnúť a zároveň rozhodnúť aj o trovách celého konania.

17. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).